

Snö

Jag cyklar hem under stjärnorna. Spanskan slutade sjutton tio, två timmar efter solen gått ner. Okristligt sent. Den första snön föll utanför klassrumsfönstret. Jag märkte det inte förrän läraren sa *¡nieva!*, eftersom jag hade varit för upptagen med grammatiken. Nej, jag ljuger för mig själv. Jag hade varit för upptagen med att titta på personen med gubbkeps och mockajacka som alltid sitter längst bak vid fönstret. Jag har inte memorerat namnet, men jag har memorerat varje linje i hennes ansikte. Det har tagit nästan en hel termin, för jag har inte vågat stirra så länge åt gången.

Jag fortsätter trampa. Jag tar sats inför den sista uppförsbacken, men hoppar andfådd av cykeln halvvägs upp för att gå sista biten. Det snöar fortfarande, men det vita stannar inte mot den svarta asfalten. Snart kommer jag väl behöva ställa in cykeln i förrådet inför vintern. Jag är inte redo, men vet att vinteridet egentligen kom smygande redan för länge sedan. Hemma har vi haft snön på hallmattan sedan Amelia smugglade hem den i juni. Ett oinbjudet snömonster. Jag tar upp mobilen ur fickan för att se om mamma har smsat någon rapport från kvällen, vissa kvällar är sämre än andra, men skärmen är svart.

Mina fingrar är stelfrusna när jag vrider om nycklarna i låset. Hallen är tyst. Jag öppnar dörren till Amelias rum och säger ”Hej”.

”Hej”, säger hon och lägger ner mobilen. En motvillig artighetsansträngning.

”Hur var din dag?”

”Okej, hur var din?”

”Jo bra, är inte mamma hemma?”

“Jo.”

Hon drar den ljusblå fleece-filten om sig för att markera att hon har pratat färdigt med mig. Hon är alltid kall. Jag går ut igen. Magen kurrar och svetten klibbar efter cykelturen. Mamma sitter på sin säng i vardagsrummet och har somnat med datorn på magen. Matteprovet hon rättar på skärmen lyser upp hennes ansikte. Jag inbillar mig kunna se de svarta siffrorna dansa runt i det, studsas mellan näsa och överläpp. Hon vaknar till när jag går ut i köket.

”Oj jag måste ha somnat en stund, hej Elsa. Det blev matlådor över från middagen, de står i kylen”

Vår frys är full numera. Mamma lagar åt tre personer, men Amelias portioner blir till matlådor.

När jag satt mig vid matbordet med den mikrovärmda sojafärssåsen kommer mamma med en påse riven ost att ha över pastan. Hon ser trött ut. Jag öppnar den fulgröna påsklämman och ser osten singla ner mot pastan, smälta mot den. Ost mot pasta. Snö mot asfalt.

“Hur var det ikväll?”, frågar jag mamma med något dämpad röst för att Amelia inte ska höra från rummet bredvid.

“Ja du. Hon åt lite av färsen iallafall. Sen orkade jag inte bråka mer.”

“Jag fattar.”

Vi tystnar. Jag öppnar munnen för att ta en tugga. Jag undrar om mamma börjat njuta mer av att se mig äta sedan Amelia slutade. Innan jag tuggat klart öppnar jag munnen igen för att prata.

“Det var iallafall inget problem för mig att få ledigt för att kunna följa med på multifamiljeterapin imorgon”

Imorgon kommer. Mamma, Amelia och jag åker buss dit. I sätet bredvid oss kränger en treåring fram och tillbaka i sin overall och tjuoter mot sin pappa som försöker mata barnet med en macka. Jag minns hur obekvämt det var med overall. Jag minns snoret som rann ner över kragen som stack upp över munnen. Jag minns hur det kändes att bita på dragkedjan. Kall metall mellan tänderna. Jag minns imorse när det var Amelia som blev matad med macka. Hon krängde också, men tjöt inte. Hon bet ihop i tystnad, lutade huvudet bakåt och gick från bordet. Mamma gick efter medan jag satt kvar och åt min gröt.

“Jag vill inte dit. Jag är inte tillräckligt sjuk. Alla andra där kommer vara mycket sjukare än jag”, hör jag Amelia säga för hundra gången. Jag stänger ute mammas svar. Jag orkar inte höra mer. Jag har hört allt förut. Amelia delar inte samma uppfattning av verkligheten, hon har en egen och den är förvanskad, men det ser inte hon. Hennes linser har blivit smutsiga, vi försöker pilla ut dem men de sitter som berg. Eller: Glasögonen är krossade och vi räcker henne nya men hon vill inte ha dem. Eller: Linsskyddet på kameran är på och vi säger att det bara går att fotografera med det av, men hon lyssnar inte. Eller: Fönstret mellan henne och världen har frostat igen men när jag skrapar händer ingenting för det sitter på hennes sida av fönstret. Jag återkommer till olika metaforer och jagar efter den mest adekvata.

Sen gick jag in till dem och sa att vi måste skynda oss nu för att hinna.

När vi kliver av bussen tar jag Amelia i handen och kramar den. Hon kramar tillbaka.

“Vill du låna mina vantar?”, frågar jag.

“Nej det går bra, vi är ju snart framme”, svarar hon.

“Hur känns det?”

“Pissjobbigt.”

“Jag fattar, men det kommer bli bra. Vi är med dig.”

Kommer det bli bra? Jag måste tro det jag måste tro det. Hon hummar och släpper min hand för att knuffa upp dörren in till kliniken. En van rörelse. En tröskel skiljer kyla och grus från värme och orangemelerat plastgolv. Det är två världar och jag vet inte vilken som är värst. Mamma rabblar Amelias personnummer i receptionen och vi hänvisas till våning tre.

I rummet på våning tre möts vi av tre behandlare som ler snällt och hälsar oss välkomna. Jag fördomsregistrerar dem: Här har vi den osentimentala äldre damen som alltid säger vad hon tycker, medelålderskvinnan med ögonfransförlängning vars mildhet man antingen älskar eller hatar och till sist den hippa unga killen, säkert nyexad psykolog som kan vara down with the kids på riktigt. Förbi deras axlar ser jag en av de andra familjerna som redan kommit. En pojke som ser ut att vara ännu yngre än Amelia, säkert elva-tolv, med sina föräldrar och ett syskon som står bortvänt och tar av sig den bruna mockajackan. Hjärtat slår ett extra slag. Jag

känner igen den jackan. Jag känner igen linjerna i ansiktet jag memorerat mellan spanskaglosorna. Kinderna hettar, hon möter min blick och vi ler snabbt mot varandra.

Naima. Hon heter Naima. Det får jag veta när familjerna presenterar sig. Det finns tre andra syskon utöver oss två. Efter presentationsrundan och genomgången av dagen går vi iväg med ögonfransförlängningen som jag sen får veta heter Monica. De andra syskonen är mycket yngre än vi. Ett är elva, ett är nio, ett är sex. Vi lägger svaren på Monicas frågor på väldigt olika nivåer och hon gör så gott hon kan för att sammanfoga "Det är jobbigt när vi ska äta" med "Det är svårt att se till att inte infektera syskonrelationen genom att anmärka på sitt syskons matintag eller säga emot när hen matvägrar samtidigt som man vill försöka stötta sin förälder och inte lämna denne helt ensam i sitt tunga ansvar." Det blir mest att Naima och jag hamnar i ett eget samtal över huvudet på dessa stackars barn. Vi kan inte låta bli, vi är för svältfödda på sällskap i vår upplevelse. Hur det är att hålla balansen. Att fortsätta vara syskon och inte bli en extra förälder. Att stötta utan att själv kollapsa. Att bli så jävla arg men försöka låta bli att skrika för det är ju inte Amelia jag är arg på, det är det som äter henne inifrån. Snömonstret som lurar under hallmattan.

Efteråt har jag bråttom till dansen. När jag lämnar kliniken i förväg för att hinna in på ICA studsar dagen i huvudet. Desperata föräldrar bredvid hålogda barn. Allas ögon och röster och ord, jag måste dansa mig förbi dem. I affären sneglar jag mot korgen med bananer som barnen får ta gratis och blir lika frestad som alltid. Jag vill ta en, skala den, äta den, stirra någon i personalen djupt i ögonen medan jag gör det. Vad skulle hända? När slutar man vara barn? Har ICA en egen lista på kriterier? Jag har två månader kvar till arton, men har aldrig tagit en av de där bananerna iallafall.

"Hej", hör jag bakom mig.

Hjärtats extra slag vet vem det är. Jag är så försjunken i banantankarna att jag knappt hinner hälsa tillbaka innan jag drar med Naima in i dem också. Hon tar en banan. Ingenting händer. Än.

"Vad otippat det var att möta dig just här", säger jag.

"På ICA?"

"Ha-ha. Nej men på terapin."

Naimas flin övergår i allvar.

"Ja men verkligen, otippat och uppskattat: tänk att det man varit så ensam i egentligen funnits så nära."

Jag vill smälta. Måste hitta en frysbox. Lägga mig mellan glasspaketen.

Vi skiljs åt utanför. Barnbananen i Naimas hand slår i mitt bakhuvud när vi kramas. Innan hon försvinner bakom gathörnet ser jag hur hon tar ett bett i skalet innan hon skalar bort resten.

På busshållplatsen möter jag en rödgråten Amelia.

"Men hej."

"Hej."

Jag väntar på att hon ska fortsätta.

"Jag gick i förväg från mamma, får jag åka med dig?"

“Absolut, men mamma kommer säkert hinna hit innan bussen kommer, så om du på riktigt vill fly kanske vi ska ta tåget istället.”

Hon ler halvt. Jag tar hennes hand.

“Vill du inte låna mina vantar nu då?”

“Okej då.”

Då börjar det snöa en snö som inte smälter mot asfalten.